

Forfatter: Houstrup, Jens Christian

Titel: BREV TIL: Nicolaysen, Vilhelm Bernhoft FRA: Houstrup, Jens Christian (1851-09-29)

Citation: Houstrup, Jens Christian : "BREV TIL: Nicolaysen, Vilhelm Bernhoft FRA: Houstrup, Jens Christian (1851-09-29)", i *Breve fra og til C. Hostrup*, Gyldendalske Boghandels Forlag, s. 148. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001987109-000-shoot-L0019871090000052.pdf> (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: Breve fra og til C. Hostrup

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

C. Hostrup til V. Nicolaysen.
29de Septbr. 1851

Du skal ret have Tak for, at du ikke bliver kjed af at skrive os til; dine naturlige og hjertelige Breve blive ogsaa altid modtagne med stor Glæde. Jeg haaber nu, at det skal være Alvor med vor Forbindelse, ikke blot den imellem dig og os, men med Forbindelsen imellem den danske og norske Ungdom, med fælles aandelige Interesser og uden den pjaltede Misundelse. Kunde man blot lære Folk hernede at betragte enhver norsk Bedrift, i Aandens eller Haandens Verden, som en Forøgelse af den fælles Rigdom (og i Norge kunde en Deel ogsaa have godt af den Lærdom), kunde man lære Eder at blive stolte af os, og os at blive det af Eder; men optraadte der nu en stor norsk Komediedigter, saa vilde Poeterne hernede (jeg s. 149haaber dog, at jeg skal holde mig fri derfor) sikkert være uvillige til at indrømme hans Superioritet, hvor indlysende den end maatte være, og I vilde sagtens overvurdere ham paa vor Bekostning. See derfor gjælder det at holde sammen og rigtig at gjøre Folk det klart, at vi ligeoverfor den øvrige Verden høre til samme Hovednation, ligesom Athener og Spartaner.

Hernede ere vi endnu stadig bekymrede for de slesvigske Forhold. I Krigen ere vi kjække nok, men i Freden løber den forbistrede Godmodighed, som er vor Nationaldyd og Nationalfejl, af med os, og Slesvig-Holstenerne sidde nu igjen og gjør Nar af os lige i vore aabne Øjne. Ulykken er den, at den ældre og fornemmere Slægt, som sidder ved Roret, har levet sig saa dybt ind i deres Unordiskhed og Aristokratisme, at de med den bedste Villie ikke kan see, hvor Skoen egentlig trykker. Men Liv er der i alt Fald, og har vi begyndt saa godt, saa sætter vi vel nok vor Ret en Gang igjennem.

Det er tungt, at Bøgh skal rejse. Vi ere nu bleve saa vante til at betragte ham som en af vore egne, saa vi give højst nødig slip paa ham. Jeg hører ogsaa, at vi ikke til Erstatning faae Bonnevie hened, som vi havde gjort Regning paa. Hvem kan vi da vente? Riis, til hvem jeg beder dig besørge indlagte Brev, maa helst blive borte, for sin egen Skyld, og kaste sig med Alvor paa Noget; men Jørgen Moe har saa tidt talt om at s. 150komme hened. Du skulde dog huske ham derpaa. Hartvig Lassen er vel for optaget af Henrik, til at han kan have Lyst dertil; men han kunde ellers have godt af at see Kjøbenhavn i Theatertiden.

Du gjorde aldrig Rede for din mystiske Bemærkning om Jomfru Vold, og jeg vil derfor endnu en Gang fordre dig til Regnskab. Faaer jeg ikke snart nogen ordentlig Besked, saa lader jeg indrykke et Avertissement i Christiania-Posten, saaledes lydende: «V. B. N. kræves herved for sin Gjæld til C. H., og hvis han ikke betaler den inden 8 Dage fra Sigt, bliver hans fulde Navn bekjendtgjort i «Tromsø-Avis». Hvorfor jeg netop vælger dette Blad, er fordi jeg ved Bøghs Historie om den store tiokke Bogtrykkersvend, der agerer Hurtigpresse, har faaet særegen Interesse derfor.

Din Daguerreotyp faaer du ikke, før Rode, der snart drager som Lærer til Bonde-Højskolen i Rødding i Slesvig, har været herinde med sit Ansigt. Bøgh bringer med sig til Norge et godt Portræt af min Ringhed, som det forhaabentlig vil fornøje dig at see.

Lev vel, du gjæve Ungersvend, og bliv ved at mindes den ældste af dine danske Venner. Hils dem, du veed nok, af begge Kjøn.

Din hengivne
C. Hostrup.